

## 22° Fietsdodentocht 2008 is een feit.



Deze jaargang zal waarschijnlijk onthouden worden onder de noemer ; Michel en de jongeren. Ge moet maar durven , vijftigers jongen gasten noemen hé. ☺

De dag voordien op de computerclub zagen we geen vraagtekens boven de hoofden, iedereen was er klaar voor. De “sfeer was goed” zou Waseige zeggen. Al hoorde ik achteraf dat er toch enkele niet hetzelfde geslapen hadden dan anders. Ook ondergetekende. Maar eentje had helemaal niet geslapen. Al hadden we de dag voordien het doorbloede oog van Leo wel gezien, niks leek er op dat hij die ochtend genoodzaakt moest afbellen. Het oog bleek ontstoken en hij moest er mee naar de

spoedafdeling. Wind en fietsen zouden daar geen beterschap aan gebracht hebben. Met deze kon Bart, zijn schoonzoon, ook niet mee. Bovenop het afzeggen van Gregg, de on-beschikbaarheid van Joyce, en Marleen die dan ook paste kon dit de stemming niet drukken. Het ochtendgloren was droog en de moed zat er in. Iedereen netjes op tijd en met de koersbroek al strak aan . Grappig was, dat Philippe dwars tegenover Grünther geparkeerd stond en pas als Michel en Marc aankwamen en iedereen gingen begroeten ze elkaar herkenden. Dat komt er van met die achter-parking van taverne de Schorren een heel jaar te gebruiken hé mannen. Mekaars auto is dan zelfs onbekend terrein. ☺ Nog grappiger was dat laatstgenoemde Grünther de dag voordien van mening was dat hij van grens Hoboken-Wilrijk naar de bijeenkomst te Aartselaar zou fietsen om dan in groep naar Bornem te fietsen en dan de 100 km aan te vatten. Over moed en zelfopoffering gesproken , kan dit volgens ons wel tellen. Na zijn debuut zingt hij wel anders ☺ Marc trok als volleerde routinier het voortouw richting Bornem en een parkingplaats waar we tezamen konden staan.

Het losmaken van de fietsen bleek niet voor iedereen even snel te gaan. Naast de afwezigheid van Joyce, die voorzien had met haar nieuw stalen ros uit te pakken was de hoofdvogel voor Philippe. Zijn juweeltje was nog in cadeau -verpakking en liet even op zich wachten .

Halverwege alarm, als dezelfde Philippe zijn bril was vergeten en terug moest naar de wagen(s). Een poging om de afwezigen hun kaarten door te verkopen en te recupereren liep fout af . Omdat, ijverig als we zijn, deze daags voordien al ingevuld waren en dit alzo de veiligheid van de kopers in gevaar kon brengen. Aangekomen aan de start van deze 22° editie met 5113 deelnemers bleek het volgens



Grünther slechte tijd, zoals men dat noemt. Daar waar vroeger de aangeboden peperkoek in massa weggeworpen werd, lag er nu niks, ook al was hij even gul uitgedeeld als toen.

Als een speer vertrokken we aan onze tocht. Vol overtuiging en doorzettingsvermogen , vastberaden naar de eindstreep. Marc haastte zich al snel naar de frontlinie om een lager tempo trachten op te leggen. Lessen getrokken uit het verleden. Giedts junior bleek al gauw een klasse apart . Met een gemak als ware het dagelijkse koek, beheerste hij ons peleton. En je weet wat er dan gezegd word heden ten dage? Inderdaad; doping.

Bij de eerste controlepost nam het gezelschap een warme koffie (het was nog vroeg) en lieten zich niet verleiden aan alcoholische dranken om de frisse benen niet in slaap te wiegen. Toen bleek dat papa Giedts geen geld noch identiteitspapieren zou bij hebben. Misschien toch teveel met de nieuwe fiets in het hoofd gezeten? Gelukkig had hij wel zijn goede benen bij. Buiten een ketting die even wandelen wou bij Michel bleven we gespaard van gebroken onderdelen of valpartijen. Al waren die er wel in deze editie net zoals altijd. Men vond het ongepast dat Marc foto's zou nemen terwijl de ambulance arriveerde. Sensuur dus. ☹

Wij bleven netjes op de fiets. De ene al wat duurder dan de andere en met een gemiddelde prijsklasse van 1135€. De hoogvlieger kostte 84000 oude bef. We reden dus met meer dan een kwart miljoen over de weg op twee wielen. Een enkele bui kwam onze pret bederven. Maar heiliger dan de paus zijn we natuurlijk ook niet en we hadden regenkleedij voorzien. Vooral de mannen op dunne tubes moesten het wat kalmer aan doen tot vreugde van de dikke banden-



mannen. Ondertussen bleek Philippe even uit de klikpedalen geschoven met een bobbel zonder veel erg op de knie tot gevolg. Waarmee we niet willen zeggen dat het onze Philippe zijn dagje niet was, maar toch ook weer niet alles meezat. Geamuseerd heeft hij zich alvast op zijn Mercedes onder de koersfietsen. Oh ja, plots kwam zijn portefeuille ook weer boven. We hielden het hoofd er bij en speelden het psychologisch, door het afhaspelden van km tot km, van drankstop tot registratiepost. Aangekomen in brouwerij Palm bestelde Grünter een dubbele. Zo leverden de kaarten van Leo en Bart toch nog iets op begrijp je. Philippe stal ook daar de show, en had het ongeluk pardoes door een stoel te zakken. Overdoen voor de foto wou hij niet. Maar ik herinner me voor de rest van men leven zijn blik in de ogen toen hij daar lag.

Een enkele schram op zijn enkel en het was alweer vergeten. Palm en Duitse worst, wat moet je nog meer hebben na 80 km in de benen. Aldaar kwam ook het geheim van Tom boven, die kerel zoop gewoon Redbull. Over vleugels gesproken. Weer op onze tweewieler pleegde nog een auto een mislukte aanslag op Philippe die zijn reddende engel op z'n schouder nog een keer de hand schudde. Hij had ook nog een ongeduldige tegenligger die hetzelfde probeerde maar ons aller secretaris van AHC was al doorwintert tegen gevaren en trotseerde hem als een stuntman. Overtuigend naar de eindstreep.

Aan de aankomst stond fotograaf Ceulemans en junior en onder de terrastenten onze supporters, Gaby, Tony, Vicky, Loena & Noah en Denise. Maar ook Daniël, die nog een rondje rond de vijver liep wegens TomTom problemen. Wat waren we blij met hun aanwezigheid. Een vriendschappelijk gebaar dat onze AHC cohesie een glans gaf. Onze webmaster had dan ook nog laten afroepen door de speaker dat onze computerclub een dikke pluim verdiende.



Waarna wij op onze beurt langs dezelfde weg, zijn doktersadvies nog eens duidelijk wensten te maken en dat zijn gezondheid moet primeren op ons en op AHC.

Ondanks de stevige knaap die Leo nog is voor zijn leeftijd, was vandaag Michel de overtreffende trap. Met zijn 77 jaar en nimmer de kaap van 50 km overschreden was hij onze joker van de dag. Zowel hij als wij waren benieuwd naar zijn prestatie. Ik hoor het hem zelf al zeggen, zonder het duo-werk met Grünter was het me nooit gelukt. Maar hij heeft het dan toch maar zelf gedaan. Meer nog, je zag geen verschil.



Na nog wat anekdotes, niet voor publicatie vatbaar, en enkele drankjes gromden alweer de maagjes. We waren overtuigd dat iedereen een verkwikkende douche en een stevige nachtrust tegemoet ging en keerden gezamenlijk naar onze vierwielaars. Met trotse glorie en de verdiende medaille rond de nek. En de voorzitter, die zag dat het goed was.

Het was me dan ook een plezier om met deze mensen mee te rijden en het voor hen voor te bereiden en te organiseren. Nu moest ik enkel nog een verslag in mekaar krijgen. En zoals je ziet is dat meer dan gelukt.

Bedankt voor jullie aanwezigheid en deze mooie lange zondag. Moest ik op het laatst niet

iemand zijn tegengekomen ik had jullie zeker niet laten wachten om als laatste over de meet te komen. Of was er toch vermoeidheid ?

### En voor de nerds der statistieken :

Hoogst gereden snelheid binnen onze groep : 54.7 km/u, totaal afgelegde afstand zonder parkingperikelen : 103.8 km. Verstreken tijd tot laatste deelnemersaankomst van onze groep : 05.00 u Gemiddelde snelheid van de eerste en de laatste van onze groep: 21.8 km/u

**PS:** Op de volgende pagina geven we nog wat sfeerbeelden mee van onze groep.

Op onderstaand pagina van de inrichters staat nog een totaaloverzicht:



<http://picasaweb.google.com/fietsdodentocht/22eFietsdodentocht2008>

Alle tombolawinnaars worden in de loop van de week persoonlijk verwittigd.





Niettegenstaande de barslechte weersvoorspelling is het weer al bij al nog meegevallen.

Enkele buien, hebben de echte fietsdodentochters van Antwerp Hobby Computerclub niet kunnen tegengehouden.

THE END .